

»belalang«, prilezla kralju v dlan. Kralj jo je ujel in govoril: »Oj dvorski astrolog, ako si res tako pameten in bistrovid, pa mi reci, kaj držim v roki!« Pa Belalang je odgovoril: »Ne vprašuj me; tvoj suženj ne ve, katera je ta stvar, oblastnik moj.« Kralj se je usrdil in dejal: »Če ne pogodiš, kakšno reč imam v roki, te ubijem, ker si me tolikokrat prevaril in osleparil.« To rekši je potegnil svoj meč, ki ga je imel za pasom, ga vzdignil nad Pa Belalanga ter obenem ukazal, naj mu pove, kaj drži v levici.

Pa Belalang že ni več govoril, poslednja nada je zamrla v njegovi notranjosti. Pri tem se je s solzami domislil svojega sina, ki mu je bilo ime Belalang. Dejal je: »Umrem in ostavim svojega sina Belalanga.« Trikrat je Pa Belalang ponovil to ime. Ko je kralj slišal, da venomer ponavlja »oj Belalang, oj Belalang,« se je zasmejal in rekel: »Čisto prav, dvorski astrolog, v roki držim kobilico-belalanga.« Hkratu je razklenil dlan in pokazal belalanga, ki ga je držal. Tačas se je oglasil zvezdar: »Tisočkrat prosim oproščanja, gospodar, ti si hotel svojega starega služnika preizkusiti, na srečo pa mi je bilo lahko spoznati, da je to belalang, ker imam doma nekaj stotin knjig, ki razpravljajo o tej reči.« Nato je sprožilo Nj. Veličanstvo: »Jaz bi tudi rad videl te knjige.« Potem so jezдили do zaslušne dvorane in Nj. Veličanstvo se je vrnilo v dvorec.

Pa Belalang je prosil, da bi smel domov. Mislil si je: »Če je stvar taka, bo pač boljše, da zapalim svojo kočjo in porečem, da so čarovniške bukve zgorele. Potlej bom imel vsaj mirno življenje, ker me Nj. Veličanstvo ne bo moglo zmeraj izpraševati.« To noč se je posvetoval s svojo ženo in nato zažgal svojo hišo. Ah, kaj bi bilo še dalje pripovedovati? Bog ognja je skoraj zavladal tam. Pa Belalang se je pretvarjal, kakor bi hotel gasiti, a poprej je bil že ves svoj imetek znesel drugam. Ko je vrišč ljudi udaril Nj. Veličanstvu na uho, je želel tudi on pomagati. Jadrno je hitel k dvorskemu zvezdarju, ki ga je zadela taka nesreča, in dejal:

»Kaj se je naključilo, dvorski zvezdoslovec?« Pa Belalang se je odrezal:

»Tvojega služabnika je zadela velika nezgoda, kajti skrinje s čarovnimi knjigami tvojega služabnika so uničene. Zato danes tvoj sluga prosi dovoljenja, da bi smel prenehati biti tvoj dvorski zvezdar.« Nato je odgovorilo Nj. Veličanstvo: »Velja, ni potreba da bi še dalje delal. Jutri se preseli v mesto in jaz bom vzdrževal dvorskega zvezdoznalca in njegovo deco, zakaj velikih zaslug si si stekel zame v času, ko sem bil v skrbeh in stiskah. Pridi jutri in jaz hočem zate skrbeti.« Pa Belalang se je že ponoči preselil v hišico blizu palače Nj. Veličanstva, od katerega je prejemal živeža in novcev v obilici. In tako se je stvar iztekla.

O, gorski raj!

Naj v sobi, v delavnici, v polju,
naj delo nam v gozdu ljubo,
nas le hrepenenje izvabi
tu tam na visoko goro.

Napore prenašamo težke,
pot čelo nam vroče rosi,
preplezamo strme višine:
na vrhu oko nam žari.

Nebeški nas dih tu obdaja,
pod nami prepadi reže,
in polja, doline in hribi
kot prt dragocen se bleste.

Trud mine nas, duša okoplje
se v luči nam gorskih višin,
sproščeni smo vsega in srečni
kot ne sred meglenih nižin.

Očiščeni vsi, prerojeni
na delo spet gremo domov,
da srečo ustvarjamo drugim,
da naš je deležen bo krov.

Andrej Rapè.